

ת"פ 42624/01/18 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז פלילי נגד אליהו אסף

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42624-01-18 מדינת ישראל נ' אסף
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז פלילי
באמצעות ב"כ עוה"ד לירן ממן

המאשימה

נגד

אליהו אסף באמצעות ב"כ עוה"ד לירן
זילברמן

הנאשם

הכרעת - דין

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק הנ"ל והטרדה מינית לפי סעיף 5 (א) לחוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח - 1998.

הנאשם וא.א., ילידת 1988, עבדו במקום עבודה בסניף **בלוד** - הנאשם קצין ביטחון, אשר עבד במספר סניפים וא.א. הייתה מזכירה.

נטען, כי בתאריך 29.2.16, במקום העבודה, בלוד, ניגש הנאשם למשרדם המשותף, חיבק את א.א. מאחורה, נישק אותה במצחה, בלחייה, פנה אליה באמירות כמתואר בעובדות, בעלות אופי מיני, שאל אותה מדוע היא אינה משיבה לו בחיבוק וא.א. השיבה לו כי אינה מעוניינת בכך ובקשה ממנו שיחדל ממעשיו.

בהמשך, לקראת סיום יום עבודתה, אמר הנאשם לא.א. שתבוא יפה והיא השיבה לו כי אינה צריכה להראות יפה עבורו.

למחרת, בתאריך 1.3.16, שהו השניים במשרד, הנאשם ביקש שא.א. תשב לידו, היא סירבה, הוא שאל אותה אם הוא יכול לנשק ולחבק אותה והיא השיבה בשלילה.

נטען, כי אז תפס הנאשם את ידה של א.א. משך אותה לכיוונו, אמר לה שהיא בחורה מושכת, קירב אותה אל גופו, נישק אותה במצחה, בלחייה, בצווארה, תפס את שתי ידיה בחוזקה וליטף את גבה לכל אורכו עד הישבן. א.א. אמרה לנאשם כי הוא מכאיב לה וביקשה שיפסיק את מעשיו.

הנאשם מסר מענה מפורט לכתב-האישום.

בהתאם לכפירתו, הנאשם אכן עבד באותו מקום עבודה, אך לא בהכרח בסניף המדובר, אלא כקצין ביטחון כללי באותו מקום, במספר סניפים.

הנאשם מסר כפירה כללית לנטען **בהתרחשות הראשונה** מיום 29.2.16, במסגרתה הוא טען טענת "אליבי" ביחס למועד זה. לדבריו, הוא עבד באותו יום באחד מסניפי הרשת, אך לא בסניף **לוד** המדובר בו עבדה א.א.

ביחס **להתרחשות השנייה**, הנאשם הודה כי בתאריך 1.3.16 הוא היה במקום. הוא הבחין במצוקתה האישית של א.א., ניגש אליה, חיבק אותה באופן אבהי, נישק אותה על מצחה, אך בלא כל כוונה מינית.

הנאשם הוסיף וטען, כי הבחין שא.א. בוכה, הוא שאל אותה אם היא בוכה בשל החיבוק, היא אישרה ואז הוא התנצל בפניה.

הנאשם הוסיף כי עומדת לזכותו הגנה של טעות במצב דברים בכל הקשור לאירוע בו הודה, כמפורט לעיל.

ב. דיון:

(א). עדות המתלוננת:

המתלוננת העידה בעדות מהימנה ואמינה המאפשרת קביעת ממצאים תוך הסתמכות על עדותה, כנדרש בהליך פלילי.

המתלוננת העידה ביחס לשני האירועים המפורטים בכתב-האישום כדלקמן:

עמוד 2

באופן כללי הנאשם "הוא היה זורק לי כל מיני מחמאות איזה יפה את היום, איך התלבשת יפה איך התאפרת, אני בתכלס באתי נטו לעבוד, אני לא באתי לחפש גברים אחרים בעבודה...אני לא התייחסתי שהוא אומר פשוט אני לא התייחסתי...הוא התחיל להגיד כל מיני מחמאות וזה אחר כך הוא תמיד היה אומר לי א.א., את קומפקטית כזאת...זה היה בערך חודש, חודשיים שהוא היה זורק לי מחמאות"(עמוד 8 שורה 8 והלאה).

וכן: "...תמיד היה אומר לי אני מת עלייך, תמיד כשהיה קורה משהו במצלמות תמיד היה אומר לי א.א., בואי תסתכלי, בואי תראי מה קורה, בואי תשבי לידי. או כשאני הייתי הולכת הביתה הוא תמיד בא...היה אומר לי א.א., מה את הולכת הביתה כבר אולי תישארי אתי..."(עמוד 9 שורה 9 והלאה).

ביחס לאירוע הראשון העידה:

"**הוא בא מאחורי נתן לי חיבוק, נשיקה בלחי פה בצוואר.** אני מבקשת ממנו, אלי, בבקשה, לא מתאים לי כל החיבוקים והנשיקות, אמרתי לו אתה יודע בעצמך שאני אישה נשואה...אני לא רוצה שתיגע בי, לא מתאים לי ממש על תיגע בי ואל תנשק אותי, פתאום ביום בהיר בא לו לחבק אותי ולנשק אותי"(עמוד 8 שורה 29 והלאה).

העובדים האחרים שהיו בחדר סמוך לא ראו את המעשה (עמוד 9 שורה 6).

שניהם היו לבדם בחדר (עמוד 11 שורה 11).

הוצגה בפניה הטענה כי ביום זה הנאשם כלל לא היה במקום העבודה ותגובתה הייתה: "**בטח שהיה**, למה שהוא לא יהיה ? מן הסתם עומרי ופנינה היו ומן הסתם ראו אותו שהוא בא"(עמוד 16 שורה 26 והלאה).

לאחר המקרה הראשון, היא לא פנתה למנהל מקום העבודה, כי "**פחדתי שלא יאמינו לי בגלל שאני עובדת חדשה ומן הסתם הוא כל כך עובד הרבה זמן ברשת...**"(עמוד 40 שורה 18).

לאחר מקרה זה לא שוחחה עם איש ולא סיפרה עליו לאיש (עמוד 50 שורה 11, 25).

אני מקבל את הסברה מדוע לא התלוננה מיד לאחר המקרה הראשון.

בנסיבות תיק זה, סביר להניח כי המתלוננת חשבה לעצמה, כי מאחר והיה זה מקרה של מעשה פיזי חד-פעמי, הוא לא ישנה, שכן היא הבהירה לנאשם את אי הסכמתה, והעובדה שלא החישה פעמיה למסור תלונה או לספר על כך לאחרים אינה עומדת לה לרועץ, אלא דווקא להיפך.

מעבר לכך, בהרגשתה, היא חשה שהאירוע השני, בגלל החזרתיות שבו, הגביר את חומרת מעשיו של הנאשם באופן שהוביל אותה למסקנה כי עתה יש להתלונן עליו בפני מעסיקה ובמשטרה.

המתלוננת נשאלה מדוע לא סיפרה לאיש והשיבה שהנאשם לא איים עליה אך "פשוט יש לו מבט כזה של מאיים" (עמוד 51 שורה 15).

היא נשאלה ממה נבע חששה והשיבה: "אני לא יודעת, הרגשתי מאוימת, הרגשתי" (עמוד 51 שורה 29).

הסתבר, כי הפחד שלה "נובע מהלב מבפנים, מה זה ממה נובע? ...מבפנים נובע, מרגישה מבט, את המבט שלו מאיים" (עמוד 52 שורה 3).

אין ספק שהנאשם לא איים על המתלוננת, אך אין לשלול את טענתה, כי בשלב זה, נוכח המעשה הבודד, היא חששה ממצב הדברים הכולל ומן המשמעות של הגשת התלונה, וגם נתון זה הוביל אותה שלא להתלונן.

המתלוננת לא הצליחה להבהיר היכן בדיוק היו שניהם בעת המעשים ביחס למבנה המשרד: "**אני לא זוכרת, יכול להיות מהצד או מהגב אני לא כל כך זוכרת מה היה**" (עמוד 58 שורה 13). ואולם, עניין זה אינו יורד לשורש אמינות תלונתה - הוא דווקא מלמד, כי לא העידה בפניי, מתלוננת בעדות מוקפדת, מתוכננת, שמטרתה עלילת כזב.

ביחס לאירוע השני העידה:

"**יום למחרת** בערך בשעה 02:30...אלי בא ושאל אותי למה את מדוכאת וזה, הסברתי לו בגלל השלטים וזה...הוא בא אלי אומר א.א. אולי אני אתן לך חיבוק, אולי אני אנשק אותך. אמרתי לו אלי, אני אמרתי לך כבר זה לא מתאים לי, אני לא רוצה שתחבק אותי ואני לא רוצה שתנשק אותי. ...אני חשבתי שהוא הפנים... **הוא בא אלי בהפתעה כזה, אני ישבתי שמה כדי להדפיס עוד שלטים נתן לי חיבוק ונשיקה פה ופה ממש אומר לי למה רק אני מחבק אותך?** תחבקי אותי גם. אמרתי לו סליחה, אני לא רוצה לחבק אותך, למה אני צריכה לנשק או לחבק אותך, אתה בשבילי משהו? אז **הוא בא ולקח לי את היד בכוח וכאילו הוא חושב אני חיבקתי אותו** ככה אבל לא, הוא לקח לי את היד בכוח שאני אחבק אותך המותן שלו לכיוון שלי...**אז הוא לקח אותי הצידה אליו הוא חיבק אותי קרוב אליו פנים מול פנים הוא רצה לנשק אותי בשפתיים** אמר א.א. את כובשת אותי. אמרתי לו אלי, אתה מכאיב לי, זה לא נוח לי. אחר כך הוא החזיק אותי ככה חזק, היה לי שני סימנים בידיים אדום, אני לא יודעת מרוב שהוא החזיק אותי חזק, טוב, עכשיו עבר, הוא החזיק אותי ממש מאחורה כדי אני לא אתנגד איכשהו. ככה ממש...אחר כך הרגשתי שהוא החזיק אותי בכוח ואת על איבר המין שלו הרגשתי. ממש הצמיד את כל הגוף שלי אליו...כן, מאחורה..." (עמוד 9 שורה 13 והלאה).

וכן: "...ממש הידק אותי אליו, לקח את היד שלו ליטף אותי את כל זה עד לישבן, אני אמרתי לו אלי, בבקשה, אתה

מכאבי לי, לא נעים לי שאתה עושה דבר כזה....אתה מכאיב לי. אין לי מושג איך פתאום הוא עזב אותי..."(עמוד 11 שורה 1 והלאה).

במענה לשאלות בחקירה הנגדית המחישה מה היה מצב בדברים בעת המעשים: בעת שישבה על הכיסא, הנאשם משך אותה בחוזקה אליו, היא נעמדה, ואז הנאשם נגע לה בישבן, בגב וניסה לנשקה, כשהם פנים מול פנים, היא השתחררה ממנו, ישבה בוכייה (עמוד 35 והלאה).

לאחר שפירטה שלב אחר שלב כיצד היה המקרה, היא נשאלה כיצד אם כן, בשלב הזה היא הרגישה את איבר המין של הנאשם נוגע בה מאחור והשיבה כי הנאשם "הוא העביר אותי לגב" (עמוד 36 שורה 1).

היא נשאלה מדוע כאשר פירטה כיצד קרה המקרה לא אמרה שהנאשם סובב אותה עם גבה אליו ואז הרגישה את איבר מינו השיבה: "קודם כל הוא לקח אותי עם היד לכיוון הפנים שלו הוא רצה לנשק אותי עם השפתיים איכשהו התנגדתי אז הוא לקח אותי מאחורה, אני אמרתי לך בהתחלה את זה"(עמוד 36 שורה 7 והלאה).

המתלוננת נשאלה כיצד בדיוק היה הנאשם ביחס אליה ובעניין זה לא הצליחה למסור פירוט: "לא כל כך אני זוכרת בוודאות מה היה, אבל זה מה שאני זוכרת" (עמוד 38 שורה 9).

ובהמשך: "ש: הוא תפס אותך עם שתי ידיים בזרועות ועשה לך ? ת: בהתחלה כן, ואחר כך כנראה עם יד אחת הוא עשה. ש: למה את אומרת כנראה ? את לא זוכרת ? ת: לא, בטוח. ש: כנראה או בטוח ? ת: אני לא כל כך בדיוק זוכרת איך זה היה, אני לא זוכרת את בוודאות" (עמוד 38 שורה 11 והלאה).

בהמשך: "בהתחלה הוא קירב אותי אליו, אני לא יודעת איכשהו, כאילו הוא סובר אותי אחורה והחזיק אותי מאחורי הגב" (עמוד 38 שורה 23).

שוב נשאלה מה היה מצב בדברים בדיוק והשיבה: "אני לא זוכרת בוודאות...בוודאות אני לא יודעת" (עמוד 39 שורה 1).

כך, גם ביחס לפרטים שונים השיבה: "אני לא זוכרת כבר. אני לא זוכרת בוודאות" (עמוד 39 שורה 32).

ואולם, התרשמתי מהמתלוננת בעדותה ורושם ישיר זה מתיישב עם אי יכולתה לזכור כבסרט ווידאו את מצב הדברים ודי לי ביחס למתלוננת זו בתיאור של גרעין האירוע.

המתלוננת סיפרה על התנהלותה בדקות שלאחר מכן: "אחר כך, התיישבתי, אני נכנסתי, בוא נגיד למן בועה כזאת, אני לא הבנתי מה קורה, אני לא יודעת, אני התחלתי לבכות אז כזה הוא אומר לי א.א., אני מצטער, על מה הוא

בדיוק מצטער, על מה שהוא עשה את המעשה שכמעט...על זה שהוא הצמיד אותי בכוח ולא עזב אותי על זה שלא יכולתי להתנגד?...אני רציתי פשוט ללכת הביתה, פשוט הרגשתי רע בפנים..."(עמוד 11 שורה 19 והלאה).

התיאור הרגשי של המתלוננת, שלפיו נכנסה לאחר המעשה ל"בועה" והחלה לבכות (נתון שגם הנאשם מתאר אותו) בהחלט מתיישב עם תגובה לאירוע מיני מפתיע.

המתלוננת החלה לבכות והנאשם הביע את צערו "אני התחלתי לבכות ממש בכיתי והורדתי את הראש למטה ובכיתי, הוא אמר א.א. אני מצטער, כאילו ישר שניה אחרי, שתי שניות אולי, הוא אמר א.א. **מצטער**, לא בכוונה, אני ממש מצטער" (עמוד 13 שורה 29 והלאה).

הבעת הצער של הנאשם, אשר הגיעה מיד לאחר המעשה, בהחלט מחזקת את תיאורה ומתיישבת עמו, לאמור: היא עברה חוויה לא שגרתית, בלתי נעימה שהסבה לה צער.

היא העידה, כי בעת שהנאשם חיבק אותה הוא היה עם פניו אל גבה (עמוד 10 שורה 27).

הוסיפה שבאותו יום היו שניהם לבדם בחדר (עמוד 11 שורה 7).

מספר דקות לאחר המקרה המתלוננת, (עמוד 12 שורה 16) סיפרה למנהל המקום עומרי ברוך על מה שאירע (עמוד 11 שורה 27 + עמוד 19 שורה 10 והלאה). לדבריה היא סיפרה לו על **כל** מה שאירע: "אני אמרתי לו הכל. מה שהיה באותו זמן אני אמרתי לו" (עמוד 19 שורה 22).

יש בתלונה תכופה זו, כדי לתמוך את התלונה.

בהמשך, באותו היום, סיפרה לבעלה (עמוד 13 שורה 7). שוב, יש כאן חיזוק לתלונה.

בהמשך, התקשר אליה שלום ארבל הקב"ט הראשי (עמוד 13 שורה 19 והלאה).

יום למחרת, פנתה למשטרה והגישה תלונה, כי "אני רוצה שישלם על מה שהוא עשה" (עמוד 14 שורה 22). וכן: "...הרגשתי רע והלכתי להגיש תלונה בן אדם כזה צריך ללמוד לקח, הוא צריך לקבל עונש על מה שהוא עשה..."(עמוד 14 שורה 31 והלאה).

התלונה המהירה במשטרת ישראל, אף היא, נדבך נוסף התומך בעדות המתלוננת.

המתלוננת תיארה את העימות שנערך בינה לבין הנאשם בתחנת המשטרה (עמוד 15 שורה 9 והלאה).

המתלוננת שללה את הטענה, כי בטרם המעשה, היא בכתה בגלל דבר מה אחר: **"ממש לא בכיתי. ממה לא בכיתי. בכיתי אחר כך כשהוא עשה את המעשה הזה"** (עמוד 15 שורה 22). אמנם המתלוננת אישרה כי באותו יום היא הייתה **לחוצה מאוד**, לא היה לה סידור לילדים (עמוד 48 שורה 18). וכן: **"נכון, אני הייתי מוטרדת ועצבנית בגלל העבודה"** (עמוד 48 שורה 32). בהמשך, היא אישרה כי גם לפני המקרה בכתה: **"בכיתי אולי לפני זה בגלל העבודה"** (עמוד 49 שורה 2). ואולם, אין כאן כל הצדקה למגע המיני שאותו נגע בה הנאשם, במיוחד לאחר שהביעה בפניו את אי הסכמתה.

שללה את הטענה כי הנאשם חיבק אותה חיבוק אבהי: "חיבוק אבהי זה לא היה, זה לא היה ולא נברא חיבוק אבהי, בין אדם שמחבק בכוח ובן אדם שבא אלי מאחורי הגב בהפתעה ומחבק אותי בכוח ואומר לי א.א. אני מת עלייך, ומנשק אותי בכוח כאילו ממש כאילו אני סחורה שלו ואני מרגיש את איבר המין שלו, זה בכלל לא חיבוק אבהי, ממש לא. ממש לא, ככל שבן אדם מתייחס אלי בזלזול ומנצל אותי מינית וכמעט אונס אותי? זה ממש לא חיבוק אבהי" (עמוד 16 שורה 17 והלאה).

מעבר לנדרש, יש משקל להרגשת המתלוננת אשר וודאי יודעת לאבחן בין שני סוגי מצבים - שני סוגי מעשים - מגעים בעלי אופי מיני מול חיבוק אבהי כטענת הנאשם.

הדגישה, כי היו **שני אירועים נפרדים, יום אחרי יום** (עמוד 16 שורה 20 והלאה).

לא מצאתי מדוע נדרשה המתלוננת להעליל עלילה, שלפיה הנאשם ביצע בה מעשה מגונה גם ביום שקדם לכך או להעצים את האירוע ביום שלמחרת.

אכן, בהודעתה במשטרה סיפרה כי באירוע השני, כאשר הנאשם ניגש אליה ואמר לה שהוא חייב לחבק אותה הוסיפה **"אני חשבת שהוא צוחק"** (עמוד 28 שורה 5). היא לא ידעה להסביר מה פשרו של המשפט הזה, שהרי כבר הייתה אמורה להכיר את הנאשם, שהנאשם אינו צוחק, משום שכבר יום קודם לכן ביצע מעשה מיני שכזה בניגוד לרצונה. היא השיבה: **"אני לא יודעת"** (עמוד 28 שורה 12). וכן: **"אין לי תשובה"** (עמוד 28 שורה 29). יצוין, כי ההודעה לא הוגשה לעיון בית המשפט בכדי לבחון את הקשר הדברים ולהתרשם ממנה באופן כולל. ועדיין, אין בכך כדי להוביל לדחיית עדותה, אלא להיפך: ניתן ללמוד כי המתלוננת חלקה את מחשבותיה בצורה כנה והתבטאה באופן אותנטי, בלתי מעושה, אף אם התבטאות כזו או אחרת אינה משרתת, לכאורה, את עיקר התלונה.

לטענת המתלוננת, היא סיפרה במשטרה, כי בעת שהנאשם חיבק אותה היא **הרגישה את איבר מינו**. והנה מסתבר כי הדברים לא נרשמו בהודעתה במשטרה, אלא רק בראיון בפרקליטות לקראת עדותה. תשובתה הייתה: **"אני אמרתי להם, פתאום זה לא מופיע דבר כזה"** (עמוד 29 שורה 15). אכן, קשה לקבל מצב דברים שפרט כה חשוב לא ירשם על-ידי החוקר וההנחה היא כי המתלוננת לא מסרה את הפרט בחקירתה במשטרה. היא לא מסרה את הפרט הזה גם

בעימות שנערך בין השניים. אין ספק שזהו פרט בעל משקל. יחד עם זאת, בין אם המתלוננת מסרה את הפרט בזמן אמת, בין אם לאו, בהחלט ניתן לקבל מצב דברים שבמסגרתו, לקראת עדותה, כאשר היא משחזרת לעצמה את הפרטים, תיזכר המתלוננת בפרט נוסף שלא מצא ביטוי באמרותיה שקדמו לעדותה.

המתלוננת העידה, כי הנאשם אחז בזרועותיה עד אשר היה לה **סימן אדום**. היא לא הראתה את הסימן לאיש, משום ש"זה היה כבר נעלם באותו זמן" (עמוד 30 שורה 1). מיד לאחר מכן, היא נכנסה לשירותים במקום העבודה, בדקה וראתה את הסימנים האדומים, אך לא הראתה אותם לאיש (עמוד 30 שורה 25). היא לא סיפרה על קיומם של הסימנים או על כך שהנאשם גרם לה לסימנים אדומים בזרועות לאיש (עמוד 32 שורה 2 והלאה). נוכח מיהותה של המתלוננת, כפי שהתרשמתי ממנה בעדותה, כלומר אישה השומרת על אורח חיים דתי, אין תמיהה בכך שלא מיהרה לחשוף את זרועותיה בפני גברים זרים, כדי להציג בפניהם את הסימנים הכחולים.

(ב). חיזוקים לעדות המתלוננת:

תחילה אציין, כי ביחס למוצגים שהוגשו בהסכמה, הודיע ב"כ הנאשם את הסתייגותו כדלקמן: "אני אכן הסכמתי להגיש את ההודעה של מר עומרי ברוך ומר גלעד בר, אין צורך לחקור אותם בחקירה נגדית, אני הסכמתי גם להגיש את העדות של בעלה של המתלוננת...העדים האלה...הם לא היו חלק מהאירוע הם רק שמעו מהמתלוננת לאחר מכן, וכמובן אני מסכים שהמתלוננת אמרה להם מה שהם אומרים לא לאמיתות התוכן של הדברים שלה ומן הסתם וכן אני מסכים הם לא היו עדי ראיה, הם לא שמעו את האירוע הם רק שמעו ממנה לאחר מכן. ואין טענה שמה שהם אומרים במשטרה לא נכון" (עמוד 5 שורה 19 והלאה).

כלומר, הסתייגותו של ב"כ הנאשם לא כללה דברים שאמרה להם המתלוננת ולא כללה דברים שעדים אלה שמעו מפי הנאשם

לעדותה של המתלוננת חיזוקים למכביר.

(1). הודעת שלום ארבל מתאריך 9.3.16 (ת/7) ועדותו בבית-המשפט:

קב"ט ארצי של מקום העבודה המדובר, אשר מסר עדות מהימנה, אמינה, זהירה (עמוד 68 שורות 22 - 23) ואובייקטיבית תוך תיאור הדברים כהווייתם בלא כחל ושרק.

אני מקבל את עדותו ואת הודעתו במשטרה כבסיס איתן לקביעת ממצאי עובדה.

בת/7 סיפר כיצד נודע לו על האירוע, **על דברים ששמע מפיה של המתלוננת בזמן אמת**, בתכוף לאחר האירוע ו**את גרסתו המידית של הנאשם**.

וכך מסר: "...והיא סיפרה לי כשהיא **נסערת ובוכה** כי אלי **נישק אותה וחיבק** אותה והטריד אותה מינית ונגע בה **ולא פעם ראשונה**. היא הייתה נסערת ובכתה וניסיתי להרגיע אותה..." (עמוד 1 שורה 8 והלאה).

העיד באופן דומה: "בשעת אחר הצהריים...שמתקשר אלי עומרי מנהל סניף...שהוא נסער, כועס מאוד ומבקש שאני ארחיק מהסניף את אלי...אני שאלתי אותו מה קרה ? ואז הוא אמר לי אני לא זוכר בדיוק...אבל **הבנתי שהכוונה שהוא עשה מעשה שלא יעשה כלפי עובדת, הכוונה הוא התעסק עם עובדת, הוא הטריד**, שוב, אני לא זוכר את האותיות או את הפועל עצמו שבו היה שימוש...הוא מתעסק או משהו בכיוון הזה..." (עמוד 64 שורה 8 והלאה).

שוחח טלפונית עם המתלוננת אשר סיפרה לו: "...**היא בכתה ואמרה לי שהוא נישק אותי והוא נגע בי משהו בכיוון הזה**, שוב כביכול שאלי עשה מולה פעולה זה, אני הרגעתי ממנה, אני ביקשתי ממנה שתירגע...גיליתי אמפתיה, אני לא זוכר את הדקויות" (עמוד 64 שורה 21 והלאה).

לאחר מכן, שוחח עם הנאשם, אשר אמר לו: "...שום דבר, משהו ככה בקטנה, כאילו היה מן הקטנה של האירוע מבחינת אלי בשיחה אתו, משהו קטן, היא עשתה עניין משהו בכיוון הזה" (עמוד 65 שורה 1 והלאה).

הנה כי כן, לפנינו חיזוק כפול:

ראשית, ראיה למצבה הרגשי של המתלוננת, בכייה.

שנית, תמצית התלונה המידית של המתלוננת אשר הוסיפה כי לא הייתה זו "פעם ראשונה".

אמנם שלום ארבל אינו מוסר פירוט של המעשים (עמוד 25 שורה 24 והלאה), אך כאשר אדם מספר לאחד אחר על מה שאירע לו ואותו אדם מתבקש לספר מה נסר לו, אך טבעי הוא שהשומע ימסור את **תמצית הגרסה**, בכדי להעביר את עיקר המסר ואין עתותיו נתונות דווקא לפרטי הפרטים, כחוקר הדק פורתא בשברי המעשים.

בעניין זה, אני בהחלט מקבל את הסברה של המתלוננת כפשוטם: "...**אני סיפרתי להם את האמת, זה שהם לא זוכרים אולי מה קרה בפרטי פרטים. אני לא יודעת, אבל אני סיפרתי להם, אין מה להסתיר**" (עמוד 26 שורה 26 והלאה).

אכן, אין דינו של עד אשר חווה את הדברים והם נטועים בזיכרונו, כדינו של עד אשר שומע את הדברים מפי קודמו,

וסביר להניח שהוא מאחסנם במוחו באופן כללי, ברמת כותרת.

בהמשך סיפר העד: "...התקשרתי לאלי הקב"ט, **נזפתי בו בצורה חמורה** מאוד על כך שהוא מעורב בכזה אירוע ואני לא מעודכן והוא לא טרח להתקשר אלי ולעדכן אותי. הודעתי לאלי שלא משנה מה על עצם העובדה שלא עדכן אותי הוא בבעיה גדולה ומבחינתי המצב קשה. **אלי התנצל מאוד והצטער מאוד ואמר שהוא מוכן גם להסיק מסקנות אישיות**" (עמוד 1 שורה 15 והלאה). **בכל הקשור לשאלה האם הנאשם התנצל הבהיר:** "אני חייב להגיד שאני לא זוכר באמת בדיוק את ההתנצלות, בדיוק איך נאמרה באיזה מילים, אני **מעריך מהזיכרון מאוד כללי שלי**, אני מאשר לך שהוא התנצל, אני מצטער על מה שהיה, הכוונה מן לא נעים לו/ שווה התנצל, הכוונה, שוב, אני לא זוכר אם זה נאמר שלום אני מצטער ממש, אני מתבייש או במילה אחרת. הכוונה זה הכיוון, אני בהחלט אני זוכר שזה היה" (עמוד 69 שורה 1 והלאה).

להשלמת התמונה אפנה גם לדברים הבאים: "ש: אמרת שהוא התנצל והצטער - הוא אמר על מה ? ת: על כך שלא עדכן אותי הוא לא פירט על מה הוא מתנצל אבל הוא הסביר שההתנהגות שלו כלפי א.א. הייתה ממקום של חיבה, אבהות, קשר חברתי ולא משהו מיני" (עמוד 2 שורה 34 והלאה).

התנצלותו של הנאשם, העובדה שמיד הציע להסיק מסקנות אישיות היא התנהגות מפלילה המלמדת על הרגשת אשמה.

העד העיד שהוא כעס על הנאשם ומסר כי הוא ציפה לקבל ממנו דיווח יזום על המקרה, כי כך מצופה ממנו בהתאם לתדרכים ודיווח יזום שכזה לא התקבל (עמוד 65 שורה 18). ואכן, היה מצופה מהנאשם עצמו שיזום דיווח על האירוע החרגי, אף אם לטענתו היה זה אירוע בלתי מיני.

כאמור, לפי עדות העד, הנאשם אמר לו שיסיק מסקנות ואכן **בתוך כשעה הודיע לו על התפטרותו** (עמוד 65 שורה 25 והלאה). בנוסף, הנאשם ביקש ממנו **"שיישאר בינינו"** (עמוד 65 שורה 29). הוא הבין שכוונת הנאשם הייתה "אל תעשה רעשים ותספר, תשאיר את זה בצנעה, היה אירוע ככל שהיה יותר גדול או יותר קטן, אנא ממך..." (עמוד 66 שורה 7 והלאה).

הנה כי כן, תגובתו של הנאשם, כלומר התפטרותו, ובקשתו שישמור את הנושא בסוד מלמדים על אשם.

בנוסף, הנאשם אמר לו: "אני לא רוצה להתחייב, אולי הוא אמר לי **בסך הכל נשיקה** או בסך הכל זה אבהי, אני לא התכוונתי" (עמוד 67 שורה 13 והלאה).

העד **חושב** שהנאשם אמר את המילה "אבהי": "אבהי...אני חושב, נדמה לי שמה שהוא אמר לי אני לא התכוונתי, הכוונה לא היה כאן מיניות, לא היה כאן איזה שהוא אקט בשרשרת האקטים להגיע למערכת היחסים אינטימית...."

(עמוד 67 שורה 16 והלאה). הוא הבהיר, כי הנאשם **לא אמר את הדברים הללו אלא שהם מסקנתו**: "ש: הוא אמר את זה או שזה דברים שלך? ת: לא. אני מנתח, הכוונה אני אומר ממה שהוא אמר זה מה שאני זוכר בערך אני לא זוכר את המילים אבל זה היה, אני לא הייתי בכיוון המיני, אני הייתי אבהי, אני הייתי חברי, זה הכיוון. אני בהחלט זוכר שזה הכיוון שהוא אמר לי. שוב, אני לא זוכר את המילים ממש".

הנה כי כן, למרות שיתכן וניתן למצוא את אבק גרסתו המידית של הנאשם, שלפיה היה זה חיבוק אבהי, הרי שתגובתו המידית הכוללת של הנאשם הייתה תגובה המעידה על תחושת אשם.

בהמשך, אף הסכים הנאשם להתפטר מעבודתו עת שלח את הודעת ה"וואטסאפ" שתוכנה הוכתב בעמוד 2 שורה 19 להודעת ת/7 ולאחר מכן שלח הודעה נוספת: **"שלום מבקש שישאר בינינו"** (עמוד 2 שורה 23).

בקשתו של הנאשם, כי שיחתם של השניים תישאר בסוד מתיישבת יותר עם הטענה כי גם לתחושתו הוא עשה מעשה אסור, המחייב התנצלות, התפטרות ושמירתו בסוד.

העד העיד כי הנאשם התפטר **בעקבות האירוע**: "ההתפטרות שלו היא בעקבות האירוע, הודעת ההתפטרות היא חד משמעית בעקבות האירוע" (עמוד 71 שורה 26 והלאה). וכן הדגיש, כי ההתפטרות של הנאשם הייתה "בהקשר ישיר של האירוע הזה...זה בעקבות תביעה שלי" (עמוד 75 שורה 30). כפי שנראה, יש בכך כדי לדחות את עדות הנאשם, שלפיה כשבוניים קודם לכן הוא הודיע על כוונתו להתפטר.

הנה כי כן, אם גרסתו של הנאשם נכונה והוא חיבק את המתלוננת בחיבוק אבהי, מנחם, מעודד - הא ותא לאו - אין כל מקום להתנצלות והתפטרות מן העבודה באופן מידי, שהרי מבחינתו זהו מעשה אצילי, חברי שכל כולו ערבות הדדית ודאגה.

במהלך עדותו התברר, כי הנאשם אכן נהג לעבוד כקב"ט במספר סניפים, בהגיעו לעבודה היה עליו להדפיס כרטיס נוכחות על-ידי הנחת האצבע על קורא טביעות האצבע.

עוד התברר, נתון חשוב, שלפיו בהחלט ניתן היה לאתר באיזה סניף של הרשת הניח הנאשם את אצבעו על קורא טביעות האצבע.

זו יכולה הייתה להיות ראייה חשובה ביותר, מכרעת, המאששת את טענת האליבי של הנאשם שלפיה ביום שקדם לכך הוא כלל לא היה במקום העבודה של המתלוננת, אלא עבד בסניף אחר.

והנה, למרבה הפלא, למרות שהעניין הוצג בצורה חדה וברורה, איש מב"כ הצדדים לא פנה אל בית המשפט, **בעת הדיון**, בבקשה להוציא צו אשר מורה לעד לשלוח את הנתונים ולהביאם אל הצדדים ואל בית המשפט.

רק לאחר סיום הליך הבאת הראיות, פנה בית-המשפט אל הצדדים כדי לקבל את עמדתם שיינתן צו לקבלת הנתונים הללו שבכוחם לשפוך אור בזהירות המריבה, לקראת חקר האמת. הצדדים מסרו את הסכמתם ואף למעלה מכך - ב"כ הנאשם ביקש את הצו והצו הוצא (החלטת יום 24.5.18 - בקשה 8).

וכך באו לידי ביטוי הדברים בעדותו של העד:

"ש: אלי היה מעביר כרטיס עבודה באותו מקום תמיד? הוא לא היה עובד במקום אחר? ת: לא, אלי לא כמו שאר הקבטים הוא עובד במספר סניפים ובכל סניף שהוא מגיע אז הוא מדפיס אצבע וגם מעדכן נוכחות. לפעמים זה אולי טכנית הוא לא הוגדר בסניף ואז אנחנו היינו מעדכנים לו טלפנית ומה שנקרא ידנית במשרדים. ש:...הגישו לי פה דוח נוכחות מה - 29, אתה רואה? של אלי...10:58...נכנס לעבודה, מה זה אומר שזה בסניף הזה הוא בשעות האלה? או שזה יכול להיות בכלל בכל הרשת? ת: תלוי, אפשר לחתוך את זה לראות איפה היתה הדפסת הכניסה. ש: אפשר להביא את זה? ת: בהחלט. ש: חבל שאתה לא אמרת את זה במשטרה. ת: אני לא נשאלתי...אפשר לראות טכנית איפה הייתה הדפסה. ש: גם ביציאה? ת: בהחלט. ש: היום זה אפשרי להביא את הנתון הזה? ת: אני מאמין שכן...כן. גם אם זה רטרואקטיבית...ש: אתה אומר שאפשר לדעת בדיוק? ת: בהחלט. אפשר לדעת איפה הודפסה הכניסה באותו יום ואיפה הודפסה היציאה" (עמוד 72 שורה 26 והלאה).

כאמור, לאחר מכן, נוכח פניית בית-המשפט מסרו הצדדים את הסכמתם והוצא צו לקבלת החומרים.

בעקבות הצו, התקבלו הנתונים הבאים:

בתאריך 29.2.16 -

נכנס הנאשם לעבודה בסניף בית שמש בשעה 10:38 ויצא בסניף לוד בשעה 18:38.

בתאריך 1.3.16 -

נכנס הנאשם לעבודה בסניף לוד בשעה 09:21 ויצא בסניף לוד שעה 16:39.

כבר עתה אני קובע, כי משמעות הנתון היא הפרכת טענת אליבי והיא תידון במלוא משמעותה בהמשך.

בהמשך, העד אישר כי הנאשם, בהיות קב"ט, נהג לעבוד בארבעה סניפים שונים (עמוד 74 שורה 9).

עוד אישר, שבדרך כלל הוא לא נהג לעבוד באותו סניף יום אחרי יום: "כן, באופן כללי" (עמוד 74 שורה 12).

ואולם, הנתון הנ"ל מלמד, כי גם בו ביום עבד בשני סניפים שונים.

(2). מבנה המשרד:

המתלוננת ערכה שרטוט של מבנה המשרד בו אירע המקרה (ת/6 - עמוד 55) (עמודים 43 - 44 + עמוד 52 שורה 17 והלאה). הנאשם הסכים כי זהו המבנה הכללי (עמוד 84 שורה 17).

עיון בשרטוט, נוכח עדותה, מלמד כי יש לדחות את הטענה כי אם המעשים המתוארים היו מבוצעים היה על יושבי החדר הסמוך להבחין בהם.

יחד עם זאת, המתלוננת מסרה כי **הביעה התנגדות בקול**, כאשר יושבי החדר הסמוך קרובים מאוד באופן שלכאורה חייב את משיכת תשומת ליבם.

אבהיר, כי לפי עדות המתלוננת היא תיארה מבנה משרד שבמסגרתו שולחן העובדים האחרים במרחק של **מטר וחצי** מהמקום בו בוצעו המעשים, הגם שמדובר בחדר נפרד (עמוד 42 שורה 32 והלאה).

וכן: "ש: **נגיד מרחק של 3 בלטות ? ת: בערך**. ש: ממש קרוב הם יושבים אם כן, נכון ? ת: אני לא זוכרת בדיוק....יכול להיות שכן" (עמוד 43 שורה 2 והלאה).

הוצגה בפניה השאלה ותשובתה: "אני אומרת יכול להיות שבאמת אולי הם סגרו את הדלת ולא שמעו" (עמוד 53 שורה 11). ובהמשך: "אני לא זוכרת בדיוק מה היה" (עמוד 53 שורה 13).

אמנם מדובר בחדרים סמוכים, אך שולחן הקב"ט שבסמוך לו אירע המקרה אינו מצוי בקו עין ישיר מן הדלת של החדר הסמוך.

ומעבר לכך, למרות הבעת ההתנגדות הרועמת, האירועים לא היו אירועים אלימים ברמה כזו, שהיו אמורים בהכרח למשוך תשומת לב, והמתלוננת לא סיפרה כי הרימה את קולה באופן שהיה מחייב מן השכנים לשמוע את הדברים או לשם את ליבם למתרחש.

(3). הודעת עומרי ברוך (ת/1):

הודעה זו הוגשה בהסכמה.

כזכור, המתלוננת העידה כי דקות ספורות לאחר המקרה היא סיפרה לעומרי ברוך מה שאירע (עמוד 19 שורה 10 והלאה).

זהו מנהל הסניף במקום העבודה.

הוא קיבל את גרסתה המידית של המתלוננת: "שאלתי אותה מה קרה זה היה במדרגות **אמרה לי אלי הגזים הוא חיבק אותי ונישק אותי מה הוא חושב לעצמו...**" (עמוד 1 שורה 4 והלאה).

בהמשך סיפרה לו: "...היא אמרה שהוא חיבק אותה **לא פעם ראשונה, אולי הוא יגיד לך שהסכמתי אבל הפעם הוא הגזים הוא נישק אותי הפעם הוא הגזים** והוא אמר לי שאני מושכת אותו..." (עמוד 1 שורה 7 והלאה).

לאמור, בפנינו **גרסה מידית של המתלוננת ובכלל זה "לא פעם ראשונה"**. על כן, אין ממש בטענת ב"כ הנאשם שלפיה לא סיפרה לעומרי ברוך כי הנאשם ביצע בה את המעשים פעמיים (עמוד 21 שורה 24 והלאה).

הוא קיבל את גרסתו המידית של הנאשם: "...שאלתי אותו מה קרה הוא אמר לי אני מתנצל, מצטער, **הגזמתי**, ביקשתי מאלי לצאת מהמשרד..." (עמוד 1 שורה 5 והלאה).

שוב בפנינו הבעת צער של הנאשם וההכרה בכך שמעשיו חרגו מגבול המותר.

המתלוננת הופגשה עם תוכן הדברים, ובעיקר עם האמרה של עומרי ברוך, שלפיה אמרה לו, בין השאר: "**אולי הוא יגיד לך שהסכמתי** אבל הפעם הוא הגזים הוא נישק אותי", היא נשאלה מה פשר הביטוי, ובחלוף פרק זמן שבמסגרתו היה צורך להבהיר למתלוננת את השאלה (עמוד 20) לא ניתן היה לקבל תשובה מלאה. כאמור, נוכח התרשמותי מן המתלוננת, אני סבור, כי אין משקל ראייתי למשפט זה ולעובדה כי לא מסרה לו הסבר בעדותה.

לפי טענת המתלוננת, היא סיפרה לעומרי ברוך את כל הסיפור, ובכלל זה שהרגישה את איבר מינו של הנאשם (עמוד 21 שורה 15). היא הופגשה עם השאלה מדוע עומרי ברוך לא מסר את הנתון הזה במשטרה ותשובה הייתה שאינה יודעת מה אמר ומה לא, אך היא "**אמרתי לו את האמת באותו זמן...**" (עמוד 21 שורה 21).

אין לבוא חשבון עם המתלוננת על כך שעומרי ברוך לא מסר את מלוא הדברים שהיא אמרה לו. שוב, מטבע הדברים, עד שכזה, מוסר (בהודעה קצרה) את תמצית הדברים שהוא שומע, אינו מקפיד על מלוא הפרטים, משל היה חוקר משטרה המתעד אותם או מכשיר הקלטה ופרטים המועברים מפה לאוזן נאבדים מהלך אותה העברה.

בהמשך התקבלה אמרתו של הנאשם עצמו: "...ואמר כי הוא חיבק אותה בקטע אבהי כי הוא ראה שהיא עצובה ויש לה כל מיני בעיות ורצה לנחם אותה ושזה אף פעם לא קרה לו **הוא הגזים וגם נתן לה נשיקה בלחי ולא הכחיש כי היא מושכת אותו מבחינה מינית**" (עמוד 1 שורה 9 והלאה).

אמרה זו, מפי הנאשם, אשר הוגשה לבית-המשפט בלא חקירה נגדית, היא ראיה מפלילה נגד הנאשם, משום שהוא קושר את מעשיו למניע מיני.

(4). הודעת גלעד בר (2/ת):

אף הודעה זו הוגשה בהסכמה.

כזכור, המתלוננת העידה שסיפרה גם לו את מה שאירע.

זהו סגן מנהל סניף העסק.

ראה את המתלוננת "**בוכה**" (עמוד 1 שורה 3).

המתלוננת סיפרה לו כדלקמן: "...א.א. הגיעה אלי לחדר האוכל עדיין בוכה וסיפרה לי שאלי **כל יום מגיע, נותן לה איזה חיבוק ונשיקה על הראש וגינוני חיבה**. שאלתי אותה מה קרה היום, שאת ככה בוכה, **היא אמרה שהיום הוא תפס אותה והדגימה את זה עלי הוא תפס אותה בשתי ידיה, והיא לא יכלה לזוז והוא התקרב אליה בכדי לנשקה בפה והוא לא הצליח כי היא זזה ואמרה שהוא כל יום בא ומחבק ומעיר לה הערות כמה היא יפה, אמרתי לה למה את לא אומרת לו שיפסיק ואם הוא לא מפסיק יש פה אחראים אז היא אמרה מי יאמין לי בגלל שהוא קב"ט ואני פה רק חודשיים...**" (עמוד 1 שורה 7 והלאה).

בפנינו גרסה מידית נוספת של המתלוננת, ובכלל זה גרסה המלמדת על התנהגות קודמת של הנאשם כלפיה בעלת נופך מיני.

מהסברו של גלעד בר ניתן ללמוד גם מדוע המתלוננת לא מסרה תלונה כבר ביום 29.2.16 - היא חשבה "מי יאמין לי".

שוב ביקש ב"כ הנאשם לאחוז בגרסה כפי שמסר אותה גלעד בר, מפיה של המתלוננת, כראיה לסתירה בין הדברים שהיא מעידה (עמוד 23 שורה 1 והלאה), אך אין לעניין זה חשיבות רבה.

העובדה שגלעד בר סיפר שהמתלוננת אמרה לו כי הנאשם עשה כן "כל יום", אינה מלמדת דווקא כי יש סתירה

בעדותה, ובהחלט יתכן שכך גלעד בר תפס את פני הדברים.

אני מקבל את עדותה של המתלוננת שהיא לא אמרה לו שכך נהג הנאשם כל יום אלא: "לחבק ולנשק לא כל יום, אבל אתה יודע, מחמאות זרק בשפע זה כן, כל היום" (עמוד 23 שורה 7) והיא לא סיפרה לו שכך עשה הנאשם "כל יום" (עמוד 23 שורה 9).

כך, גם ביחס לשאר השאלות שבמסגרתן הופגשה המתלוננת עם גרסתו של עומרי בר, מפיה, כגון שהנאשם נגע בגב ובישבן (עמוד 24 שורה 7 והלאה).

הדעת נותנת שעומרי בר לא ביקש לגבות מהמתלוננת גרסה סדורה, אלא רק לברר עמה את עיקר תלונתה את רוח הדברים ועיקר התלונה מוצאת את ביטוייה. בנסיבות אלה, אין לצפות לתמונות מראה של גרסאות העדים.

כל הסתירות הנטענות, בין עדותה של המתלוננת לגרסת עומרי בר, הן סתירות "בריאות" המתיישבות עם המוגבלות של הזיכרון האנושי, ודווקא אם היו מתקבלות כאן גרסאות זהות, תמונת ראי, היה הדבר מעורר מחשבה.

(5). עדות ב.ב. - בעלה של המתלוננת:

סיפר כי בו ביום (1.3) המתלוננת שוחחה אתו בטלפון, היא נשמעה לו "רועדת ומשהו מפחד וזה" (עמוד 60 שורה 14) ולאחר מכן, בביתם, היא סיפרה לו "שבעבודה מישו הטריד אותה" (עמוד 60 שורה 16). היא סיפרה לו כי זהו "הקב"ט. בעת שסיפרה לו, "היא התחילה לבכות".

המתלוננת הרחיבה וסיפרה לו ש"הוא התחיל להגיד לה כל מיני דברים את מוצאת חן בעיניי, בואי תחבקי אותי כל מיני כאלה, כמובן היא סירבה וזה, יום אחד שהוא ניגש בהפתעה והתחיל לחבק אותה ולנשק אותה ללטף אותה החזיק אותה חזק" (עמוד 60 שורה 24 והלאה).

וכן: "והיא כאילו הוא ממש נעל אותה והחזיק אותה אליו...הכאיב לה בידיים, אז היא לא ידעה מה לעשות איך ממש הוא החזיק אותה" (עמוד 60 שורה 31 והלאה).

וכן פירט: "הוא התחיל ללטף אותה הצמיד אותה אליו...קודם פנים מול פנים אחר כך סיבב אותה אחורה והחזיק אותה התחיל לנשק בצוואר (עמוד 62 שורה 14 והלאה).

המתלוננת סיפרה לו שהנאשם "התחיל לבקש סליחה" (עמוד 61 שורה 14).

העד סיפר כי המתלוננת סיפרה לו שזה קרה רק "ביום הזה, באותו יום" (עמוד 60 שורה 29).

למחרת הלך אתה להגיש תלונה במשטרה.

בהתאם לעדותו, המתלוננת סיפרה לו גם על היום שקדם: "ואחרי זה היא אמרה שהוא גם יום לפני הוא ניסה והוא חיבק אותה ונישק אותה ומשהו כזה" (עמוד 61 שורה 27). היא סיפרה לו את זה "אחרי יומיים או שלוש. ש: אחרי התלונה במשטרה ? ת: כן, כן" (עמוד 61 שורה 30 והלאה).

אכן, לא ברור מדוע המתלוננת, שכבר סיפרה לבעלה מה אירע באותו היום, החליטה לספר לו את שאירע יום קודם לכן, רק בחלוף יומיים שלושה, כלומר, לאחר שמסרה את תלונתה במשטרה.

לדברי העד הוא שאל את המתלוננת מדוע לא סיפרה לו באותו היום על היום שקדם ותשובתה הייתה שהיא "פחדה לספר" (עמוד 62 שורה 10).

אכן, קיימת שאלה, אם פחדה לספר בזמן, מדוע לאחר שכבר סיפרה לו על יום המחרת, ומסרה את תלונתה, שוב לא סיפרה לו שקרה מקרה דומה גם ביום שקדם.

יחד עם זאת, כאשר בוחנים את מיהותה של המתלוננת, כפי שהתרשמתי ממנה בעדותה, בהחלט ניתן לקבל התנהלות שכזו. היא חששה או התביישה לספר לבעלה את מלוא הסיפור ורק לאחר הגשת התלונה פרשה בפניו את התמונה במלואה.

בנוסף, אני מקבל את הסברה של המתלוננת לשאלה מדוע לאחר המקרה הראשון לא סיפרה לבעלה, אלא רק לאחר המקרה השני שאירע למחרת, לאמור: "אני לא חשבתי שהוא יגיע למצב שהוא יעשה בכוח, אני לא חשבתי, אני לא יודעת, פחדתי" (עמוד 27 שורה 15). וכן: "...אני אמרתי לו תפסיק וזה אז אני חשבתי שהוא הבין ואני לא חשבתי שלמחרת הוא יעשה בכלל כל מה שהוא רצה לעשות...כן, אני אמרתי לו תפסיק וזה אז אני חשבתי שהוא הבין ואני לא חשבתי שלמחרת הוא יעשה בכלל כל מה שהוא רצה לעשות" (עמוד 27 שורה 21 והלאה).

נטען, כי העד לא מסר את הפרטים שלפיהם הנאשם נגע בה מאחור, בחקירה במשטרה ותשובתו הייתה: "אני סיפרתי במשטרה" (עמוד 62 שורה 25). למרבה הצער, לא הוגשה הודעת העד במשטרה כדי לבחון את הסתירות הנטענות.

(6). הפרכת אליבי:

בתחילה, הנאשם הציג טענת אליבי כללית.

הנאשם טען, כי בתאריך 29.2.16 הוא לא היה בסניף המדובר.

הוא העיד: "זה תמוה בעיני...ב - 29 אני לא עבדתי בסניף הזה בכלל ובמשטרה אני נחקרתי על הראשון ולמחרת השני...על ה - 1 בחודש ועל ה - 2. ב - 29 אני לא הייתי בעבודה בכלל. בכלל אני לא הייתי בסניף התייחסו אלי בחקירה ב - 1 ולמחרת...ש: ב - 29 אתה לא היית שם ? ת: אני לא הייתי שם, אין מצב שאני אהיה באותו סניף יום אחרי יום באותו מקום".

כאמור, הנאשם מסר טענת אליבי כללית, שבמסגרתה לא אמר היכן בדיוק היה ומהו אותו מקום "אחר". לאחר מכן הבהיר כי סביר להניח שהוא עבד בסניף אחר של העסק.

הוגש פלט שעון נוכחות (ת/3) המלמד כי בתאריך 29.2.16 נכח הנאשם במקום העבודה בין השעות 10:38 - 18:38 וביום 1.3.16 בין השעות 09:21 - 16:39.

כאמור, מעדותו של שלום ארבל התברר, כי הדיווח לשעון הנוכחות מתבצע בדרך של **הנחת טביעת אצבע על מכשיר הקורא אותה ומדווח למערכת השכר.**

במהלך עדותו של שלום ארבל התברר, כי בהחלט ניתן לדעת על **איזה מכשיר בדיוק** הניח הנאשם את אצבעו, לאמור, קיימת ראית מחשב ברורה שיכולה לתמוך בטענת האליבי של הנאשם וסביר להניח כי החומר המיחשובי עדיין קיים.

ב"כ הנאשם (להבדיל מהנאשם בעדותו שהפנה אל "החשבות") לא ביקש, **בעת הדיון**, שבית-המשפט יוציא צו לקבלת החומרים שבכוחם לתמוך בטענתו.

אמנם, גם המאשימה לא בקשה לעשות כן, אך זוהי ראייה שבכוחה לתמוך בטענת ההגנה.

אכן, נטל השכנוע עדיין רובץ לפתחה של המאשימה, אך מכיוון שטענת ה"אליבי" בעלת אופי של טענת הגנה, הנאשם נושא בנטל הבאת הראיות, להבדיל בנטל השכנוע.

לאחר הדיון, פנה בית-המשפט בהחלטה אל הצדדים כדי שימסרו את עמדתם ביחס לאפשרות כי יתקבל מידע היכן בדיוק - באיזה סניף של הרשת - הניח הנאשם את אצבעו כראיה לכניסה לפי כרטיס הנוכחות.

הצדדים מסרו את הסכמתם ואף למעלה מכך - ב"כ הנאשם ביקש את הצו והצו הוצא (החלטת יום 24.5.18 - בקשה 8).

בעקבות הצו, התקבלו הנתונים הבאים:

בתאריך 29.2.16:

נכנס הנאשם לעבודה בסניף בית שמש בשעה 10:38 ויצא בסניף לוד בשעה **18:38**.

בתאריך 1.3.16:

נכנס הנאשם לעבודה בסניף לוד בשעה 09:21 ויצא בסניף לוד שעה 16:39.

לפנינו ראיה אובייקטיבית אשר מפריכה את טענת האליבי של הנאשם.

הוכח כי הנאשם אכן נכח בסניף המדובר, כלומר - הנאשם מסר עדות שאינה אמת, וזאת בנקודה המצויה בלב ליבה של חזית המריבה.

הנאשם לא אמר אמת והרחיק את עצמו מזירת האירוע בתאריך 29.2.16 במטרה לשרת את קו ההגנה שלו, שהרי הבין - את שמבינים כולם - שאם מדובר במעשים שנעשו יום אחר יום, וביום הראשון דחתה המתלוננת את מעשיו, לא יכולה לעמוד לו שום הגנת טעות כנה וסבירה ביחס לאירוע שלאחר מכן.

לא זו אף זו, בהודעתו במשטרה ת/5 הנאשם לא הציג את טענת האליבי, להבדיל מההכחשה הכללית.

אכן, בחקירתו במשטרה לא הוצגו בפניו במפורש שני המקרים הנטענים, בשני המועדים השונים המדויקים (החוקר טעה לחשוב כי מדובר בימים 1.3 + 2.3) אך הדבר עלה במשתמע - הנאשם עצמו מסר כי לא היה בעבודה ביום שקדם והיה על הנאשם להציג את טענת האליבי המפורטת שלו גם ליום שקדם.

וכך מצאו הדברים ביטויים: "ש: יכול להיות שהיה עוד אירוע של מגע ביניכם שלמחרת נפגשתם? ת: זה המקרה היחיד שאני זוכר. ש: המתלוננת טוענת כי למחרת אתה אמרת לה בואי שבי לידי תני לי חיבוק ותני לי נשיקה והיא ביקש שתעזוב אותה. ת: אין לי מה להגיד לא היה ולא נברא, למחרת לא הייתי וגם יום לפני כן לא היה דבר כזה. ש: היא טוענת...ת: איך יכול להיות? לא הייתי יום למחרת. ש: הייתה סיטואציה כזאת גם לא ביום למחרת? ת: לא. גם בקושי הייתי בסניף הזה" (עמוד 4 שורה 96 והלאה).

זוהי הפרכת טענת האליבי בראיות ברורות, שמקימות משקל ראייתי עצמאי, נכבד לחובת הנאשם, המובילות לדחיית עדותו מן המסד עד הטפחות.

בעניין זה יפה קביעתו של בית המשפט העליון בע"פ 8704/09 **יחזקאל באשה נגד מדינת ישראל**, תק-על 2012(4), 4239: "מקובל עלי כי אין להעניש ולהרשיע נאשם בעבירה שיוחסה לו אך בשל כך שנדחה קו ההגנה הקיצוני והשקרי בו נקט ואשר נועד להרחיקו לחלוטין מביצוע העבירה. עם זאת, לעיתים יש מחיר לכך שהנאשם נקט בקו הגנה מסוים...".

בע"פ 892/07 **אלכסנדר גרנדיבסקי נגד מדינת ישראל**, תק-על 2008(2), 2595 הודגשה האבחנה בין הפרכת אליבי ודחייתה: "...מכאן גם ההבחנה בין אליבי שלא זכה לאמון לבין אליבי שהופרך...".

ואכן, במקרנו עסקין **בהפרכת טענת אליבי בראיה אמינה, ברורה ואובייקטיבית** המעמידה את אי אמירת האמת של הנאשם במלוא משמעותה הראייתית לחובתו.

ובע"פ 3176/03 **סאבר ווחידי נגד מדינת ישראל**, תק-על 2007(2), 3462 נקבע: "לצד עדויות הזיהוי המרשיעות קיימות ראיות נוספות המשמשות חיזוק. העובדה שבאהר הציג גרסת אליבי שמהימנותה הופרכה על דעת כל השופטים משמשת חיזוק לאשמתו של באהר. אמנם, כישלונם של נאשם להוכיח טענת אליבי אינו פועל, כשלעצמו, לחובתו (ראו: ע"פ 229/89 מדינת ישראל נ' שניר (מיום 1.9.1993)). אולם בענייננו האליבי לא נדחה כיוון שלא בוסס כראוי אלא כיוון שהופרך כליל. בערעורו טען באהר כי נהג ככל אדם שהיה נעצר באמצע הלילה באשמת רצח וניסה למצוא מפלט בגרסת האליבי. אולם - אם אכן היה באהר חף מכל אשם, מדוע לא מסר למשטרה את הגרסה האמיתית לגבי מקום היותו באותו לילה? בנסיבות אלו, שקריו של באהר וניסיונו לחפות על עצמו על-ידי בניית אליבי שקרי, תוך שימוש בעדים שאמינותם הופרכה בבית המשפט, מחזקת את הראיות לחובתו שכן מדובר בשקר שכל תכליתו לסכל את החקירה ולהרחיק אותו ממקום העבירה".

בנסיבות תיק זה, יש להעניק להפרכת עדותו של הנאשם, שלפיה בתאריך 29.2.16 הוא לא היה בסניף לוד מעמד של ראיה מחזקת ביותר, המובילה לדחיית עדותו מכל וכל.

בע"פ 557/06 **סאמר עלאק נגד מדינת ישראל**, תק-על 2007(2), 194 נקבע: "בפסיקה הודגש, כי ראיות בדבר כזבים בגרסתו של נאשם ראוי שייבחנו בזהירות רבה ובכובד ראש, הואיל ו"יכול והנאשם יעלה טענה כוזבת לאו דווקא בשל כך, שהוא שביצע את העבירה המיוחסת לו, אלא בשל טעמים אחרים, יהיו אלה טעמים הכרוכים בביצועה של עבירה אחרת או טעמים אישיים, אשר אינה דבקה בהם תווית עבריינית"... על מנת לסייע בידי בית-המשפט להכריע בעניין זה, קבעה הפסיקה מספר "כללי-סף", הקובעים כי ניתן יהיה לראות בשקרו של נאשם סיוע לגרסתו מקום בו מדובר בשקר בעניין מהותי; מדובר בשקר המכוון לסיכול החקירה ולהטעיית בית-המשפט; מדובר בשקר שהוא ברור וחד משמעי; מדובר בפרט אשר הוכח כשקרי בעדות חיצונית עצמאית... והשקר בו חטא הנאשם עניינו בעבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה... אני שותף למסקנתו של בית-משפט קמא כי תנאים אלו כולם מתקיימים במערערים, וכידוע, לשקרי נאשם "יש משקל ראייתי עצמאי, מעבר לחיזוק ראיות התביעה האחרות, וכוחה עמה לשמש סיוע במקום שנדרש כזה"... לפיכך, אין עוד ספק כי שקרי הנאשמים בחקירתם יכולים לשמש כתוספת ראייתית ברמת סיוע, שהיא אף גבוהה מן הרמה הנדרשת במקרה שלפנינו".

אציין, כי ב"כ הנאשם עשה מהלך ראייתי נוסף כדי לתמוך את טענת ה"אליבי" (אילו חפץ בכך יכול היה לטרוח ולהוכיח את הטענה בצורה מוצקה ומשכנעת יותר):

ראשית, הוא הגיש בקשה למתן צו לחברת "סונול" וקיבל את מבוקשו, בדבר השאלה היכן תדלק הנאשם את רכבו בתאריך 29.2.16. נכון לשלב זה, לא הוצגו ראיות.

שנית, הוא הגיש בקשה למתן צו וקיבל את מבוקשו, ביחס לשאלה היכן ביצע רכישה בתאריך 29.2.16 באמצעות כרטיס האשראי שלו. התקבל מידע, שלפיו בתאריך **29.2.16** ביצע הנאשם רכישה בסך 88.5 ₪ בסניף ויקטורי בעיר גן יבנה בשעה **17:59 (נ/1)**.

ב"כ הנאשם מסר בסיכומיו (סעיף 10 והלאה) תרחיש עובדתי ומסקנתו כי הנאשם נכח בסניף הרלוונטי **"דקות ספורות בלבד"**, אך יש לזכור כי הנאשם לא העיד על כך וזוהי מסקנת ב"כ בלבד.

אני קובע כי הראיה הזו (נ/1) אינה תומכת בטענת האליבי.

בהחלט יתכן, כי הנאשם הגיע בתאריך 29.2.16 בשעה 10:38 לעבודה בסניף בית שמש. בשלב מסוים המשיך אל סניף לוד - זירת העבירה - שהה בו, עבד בו וביצע את המעשים שתוארו על-ידי המתלוננת.

בשלב מסוים, יצא ממנו נסע לסניף גן יבנה, ביצע רכישה בשעה 17:59, שב לסניף **לוד** בשנית (יתכן בשל אותה "בקשה פתאומית" - סעיף 10.5 לסיכומיו - כלומר של מנהל הסניף או של הקב"ט להגיע לבירור התלונה - והחתים את כרטיס היציאה בשעה **18:38**).

אגב אורחא, ומעבר לנדרש, אציין שבהחלט יתכן שמאן דהוא אחר, יתכן בן משפחה, ביצע את הרכישה המדוברת באמצעות כרטיס האשראי של הנאשם.

לא זו אף זו: עיון בדוח הנוכחות של הנאשם מלמד, כי הייתה זו **שגרת עבודה**, שבמסגרתה הוא החל את יום העבודה בסניף אחד וסיים את יום העבודה בסניף אחר (דוגמאות: 1.2, 4.2, 7.2, **10.2 - בית שמש לוד** - ממש כפי שניתן למצוא **ביום הרלוונטי 29.2** - 21.2, 22.2, 28.2). כלומר, המסקנה היא כי הנאשם נע בין סניפים לצרכי עבודה, נוכחותו הייתה ממשית, בהתאם, ולא הייתה זו נוכחות ל"דקות ספורות בלבד".

כלומר, אין כאן תמיכה דווקא לטענת הנאשם (מפי בא כוחו בסיכומיו - סעיף 10.2) שנוכחות הנאשם בסניף לוד הייתה "אפיזודה קצרה", ואפשרי הדבר שנוכחותו בסניף לוד הייתה גם בשעות הצהריים הרלוונטיות.

טענת ב"כ הנאשם בסעיף 10.5 לסיכומיו, שלפיה העובדה כי הנאשם ביצע רכישה בסניף גן יבנה מלמדת כי משם הוא ביקש לשוב לביתו ("התכוון לשוב לביתו מיד לאחר מכן") לאמור בשלב הרכישה הוא כבר סיים את יום העבודה, אינה מתיישבת עם נוהל העבודה ודפוס רישום כרטיס הכניסה/יציאה:

אם בבוקרו של יום החל הנאשם את העבודה בסניף בית שמש, לאחר מכן נסע לסניף גן יבנה (בסניף זה כבר אין מדובר בנוכחות במסגרת עבודתו) **מדוע לא החתים את שעות הנוכחות לאות יציאה ונזכר לעשות כן רק לאחר ששב לסניף לוד לדקות ספורות באופן בלתי צפוי ואגבי**, כפי הטענה בסיכומיו. לכאורה, הנסיעה לסניף גן יבנה הייתה כאשר הנאשם סיים את יום העבודה, והיה עליו להחתים את שעת היציאה עוד קודם לכן, באחד מסניפי העבודה של הרשת בה עבד. החתמת כרטיס היציאה הייתה רק בסניף לוד. העובדה, כי כרטיס הנוכחות של הנאשם מראה דפוס של החתמת כרטיס הן בכניסה והן ביציאה מלמדת כי החתמת הכרטיס בסניף בלוד הייתה **חלק שגרת העבודה**, וממהלך סיום העבודה **הרגיל**. כלומר, הנאשם נכח בתאריך 29.2.16 בסניף לוד **במסגרת עבודתו**.

שוב אזכיר, כי הנאשם בעדותו ובהודעתו במשטרה **שלל מכל וכל כל** אפשרות של נוכחות בסניף בלוד בתאריך 29.2.16 וטענה זו הופרכה בראיה אובייקטיבית ואמינה.

ודוק: כל המהלך העובדתי הנטען בסיכומיו של הנאשם, כפי שנדון לעיל, לא בא זכרו לא בהודעתו של הנאשם במשטרה ולא בעדותו בבית-המשפט והוא בבחינת **טענה כבושה שבכבושות**.

(7). אמרות בעימות - ת/4:

בין המתלוננת לנאשם נערך עימות שבמסגרתו כל צד הציג את גרסתו (עורכת העימות העידה - עמוד 77 שורה 12 והלאה).

יחד עם זאת, ניתן למצוא מצד הנאשם אמרות שבכוחן להפלילו, כדלקמן:

"מתלוננת: למה חיבקת אותי מאחורי הגב על דעת עצמך תחבק את הילדים שלך. נאשם: **צודקת**" (שורה 65 והלאה). לאמור, הנאשם אישר כי חיבק את המתלוננת "**מאחורי הגב**", כפי שתיארה בעדותה.

(8). עדות הנאשם ואמרתו בהודעתו - ת/5:

מעבר לרושם הישיר הבלתי אמצעי שעשה הנאשם בעדותו, המוביל למסקנה כי יש לדחות את עדותו, אפרט גם את הדברים הבאים:

הנאשם העיד (קצין משטרה בעברו - עמוד 86 שורה 6), כי בתאריך 1.3 היו העובדות כדלקמן:

"...אני ראיתי אותה יושבת במשרד דומעת, צוחקת, דומעת, לחוצה. אני שאלתי אותה מה מטריד אותך, מה מפריע לך? היא אומרת לי יש לחץ של עבודה, כפי שתיארה המתלוננת ואין לי עזרה וכל זה, אני אמרתי לה אפשר לדבר עם עומרי המנהל שיגיש לך עזרה ולגבי הילדים נמצא סידור או שתעבדי פיצול אם את יכולה לחזור בערב...היא אומרת אני לא יודעת אם אני אפנה למנהל, לא נעים לי. היה שעה 10:00 בערך פלוס מינוס, אני הולך להכין לי כוס קפה את מעוניינת גם? המטבח סמוך למשרד. היא אמרה כן. הכנתי קפה, אמרתי לה שמתי לה על השולחן ואני הלכתי לשתות את הקפה במטבח כי שם אני יכולתי לעשן ופנינה שהייתה שם אמרה לי הכנתי סנדוויץ' בוא נאכל...פנינה הסגנית. אמרתי לה סבבה, ואז אני שאלתי את פנינה תגידי מה יש לעובדת הזאת א.א. בוכה, צוחקת, היא אמרה לי עזוב אותה, היא כל סוף חודש היא כזאת, אל תתייחס. אני אמרתי לה בסדר...אז בשעה צהריים, ישבתי במשרד היא הייתה דומעת שוב, אמרתי אולי בכל זאת נפנה לעומרי ויביא לך עזרה קופאית מישהי? לא נעים הוא יביא קופאית מבוגרת. אמרתי לה תשמעי, גשי לעבודה, אני אנסה למצוא פתרון עם עומרי, לא הספקתי לדברי אתו, **קמתי אליה, ניגשתי אליה אמרתי לה קומי, ככה בטפיחה כזאת וחיבוק אמרתי לה תחזרי לעבודה....אמרתי לה קומי, גשי לעבודה יהיה בסדר, אני אנסה לתפוס את עומרי, בנוסף אני לא דיברתי אתו...היא שמה את היד שלה על המותן שלי ואני נתתי לה מן נשיקה במצח, אני לא זוכר איך זה היה, יהיה בסדר...זה לא היה איזה שהוא אפקט מיני שכאילו היא תיארה שחיזרתי אחריה, כל החיזורים האלה לא היו ולא נבראו, היא צעירה נכון...**" (עמוד 79 שורה 15 והלאה). וראו התרחיש גם בעמוד 109 שורה 24 והלאה).

לטענתו את הנשיקה נתן לה "**בהיסח הדעת**" בחלק השמאלי של המצח (עמוד 81 שורה 4)

הנאשם הדגים לבית-המשפט כיצד בדיוק חיבק את המתלוננת (עמוד 80 שורה 7 והלאה + עמוד 80 שורה 27). כלומר, המתלוננת לצדו והוא מחבק אותה עם יד ימין מהצד בכתפיה.

כבר עתה יש לציין, כי הנאשם לא הזמין את אותה פנינה לעדות מטעמו.

לאחר מכן, ראה את המתלוננת בוכה "היא בכתה, אז אני אמרתי לה את בוכה בגלל החיבוק שנתתי כי את הדתייה? היא אמרה לי כן....אמרתי לה אני מצטער, אני מתנצל, לא הייתה כוונה שלי למשהו מיני...אמרתי לה או.קיי, אם נפגעת מהחיבוק הזה שאני רציתי לעודד אותך אני מצטער לא הייתה לי שום כוונה אחרת. בדיוק עומרי נכנס הוא רואה אותה דומעת אני נכנסתי לעומרי אני אומר לו תשמע, אני לא יודע אם היא הייתה לפני או אני אחריה, אני לא זוכר. כך וכך סיפור המעשה...היא בחורה צעירה ונאה אבל אין לי שום עניין מיני בה" (עמוד 81 שורה 20 והלאה).

העיד כי הסכים להתפטר מסיבה אחרת וכבר הודיע על כך לשלום ארבל שבועיים קודם לכן: "...כי שבועיים, **לצערי שלום לא ציין את זה**, הקב"ט הראשי, שבועיים שלוש לפני כן אני אמרתי לו, שלום, לא מתאים לי, כי אני ממעלה אדומים מהשפלה, אני רוצה לסיים את העבודה שלי. הוא שכנע אותי להישאר עוד קצת, ובמקרה הזה מה שאני אמרתי גם לעו"ד שלי חבל שאני לא עזבתי לפני, אבל יוצא רשום כאילו בגלל המקרה הזה עזבתי, אבל זה לא"(עמוד 82 שורה

(5).

שלום ארבל לא נשאל שאלה וחצי שאלה ביחס לטענת הנאשם כי פרק זמן לפני המקרה הוא ביקש להתפטר, ומעבר לכך הוא העיד להיפך - הוא קשר את ההתפטרות דווקא לאירוע המדובר.

בעמוד 102 שורה 1 והלאה העיד הנאשם: "כי ממילא אני רציתי לעזוב את מקום העבודה ואני ציינתי את זה בתחילת דבריי, לא הייתה לי כוונה להמשיך, זה לא כלכלית השתלם לי כל הנסיעות האלה ולא הזמן שעות...בפקקים...אמרתי לאשתי אני לא רוצה כבר לעבוד..."

כאמור, שלום ארבל אשר יכול היה לתמוך בטענה זו לא נשאל שאלה אחת בעניין.

הנאשם לא העיד את אשתו ביחס לנקודה זו.

לטענת הנאשם, המגע בינו לבין המתלוננת לא היה מיני "ממש לא, לא היה כיוון אפילו, היא הייתה בוכה, ריחמתי עליה, כאב לי עליה"(עמוד 82 שורה 22).

לדבריו, הוא לא אחז אותה בכוח ולא ניסה לנשק אותה בפה, לא הצמיד אותה אליו ולא הצמיד אליה את איבר מינו (עמוד 82 שורה 25).

וכן: "...יכול להיות שהיא שמה ניירת על השולחן שלי ועמדה אבל לתאר בצורה מוגזמת כזאת שבאתי מאחוריה ובכוח תפסתי אותה, זה לא הסגנון שלי, זה לא האופי שלי וזה לא מתאים לי גם. ש: אז בוא נסכם אלי מה כן קרה עם הגברת ? ת: אני לא יודע, היא אמרה שהיא רוצה ללכת הביתה לאיזה סידור, לדעתי אני אמרתי את זה גם עלתה על זה טרמפ היא רצתה לצאת מוקדם, היא יכלה לעשות את זה בצורה אחרת...אני לא יודע מה הסיפור שלה היה באותו רגע אבל אני אמרתי את זה במשטרה והדגשתי את זה חד משמעית לא היה ולא נברא הדברים האלה. כל זה פנטזיה..."(עמוד 84 שורה 18 והלאה).

בכל הקשור ליום שקדם העיד: "זה תמוה בעיני...ב - 29 אני לא עבדתי בסניף הזה בכלל ובמשטרה אני נחקרתי על הראשון ולמחרת השני...על ה - 1 בחודש ועל ה - 2. ב - 29 אני לא הייתי בעבודה בכלל. בכלל אני לא הייתי בסניף התייחסו אלי בחקירה ב - 1 ולמחרת...ש: ב - 29 אתה לא היית שם ? ת: אני לא הייתי שם, אין מצב שאני אהיה באותו סניף יום אחרי יום באותו מקום. אני הייתי נייד בין 4 - 5 סניפים שאני צריך לתת להם. ש: אז איפה אתה היית ? ת: זה יכול להיות או רחובות או תחנה מרכזית או רמלה או נתב"ג. כמה סניפים וזה גם מה ששבר אותי ואני לא רציתי לעבוד יותר, זה הסיבה הפיזור הזה....לכל סניף יש שעון, תבקש מהחשבות איפה עדכנתי את השעון באיזה שעה ובאיזה סניף, בטוח שיש מענה על השאלה הזאת גם...עכשיו נודע לנו שזה אפשרי" (עמוד 83 שורה 6 והלאה).

אגב, הנאשם לא אזכר את סניף בית שמש שם עבד בבוקרו של יום ה 29.2.16.

והנה התברר, כי עדותו בעניין זה הוכחה כעדות כוזבת.

לדבריו, כאשר הוזמן לחקירה במשטרה לא שיער כי מדובר במקרה הזה (עמוד 87 שורה 28 והלאה).

הוא נשאל מדוע שהמתלוננת תעליל עליו עלילה ואישר כי לא היה ביניהם כל סכסוך (עמוד 100 שורה 14). **הוא לא הציג כל סיבה לכך שהיא תעליל עליו עלילת כזב: "אין לי מושג" (עמוד 100 שורה 16).**

הנאשם אישר כי שלח לשלום ארבל את הודעת הטקסט המדוברת, אך הוסיף כי שלח לו הודעות נוספות (עמוד 119 שורה 7 והלאה). כאשר התבקש להציג את יתרת חלופת המסרונים השיב כי איבד את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו (עמוד 119 שורה 13, שורה 18). אין להבין מדוע הנאשם, קצין משטרה בעברו, לאחר שנחקר במשטרה באזהרה, **לא חשב לשמור את ראיותיו המזכות.** על זה אמר הרמ"א: "הרוצה לשקר ירחיק עדיו".

הוא אישר כי אמר למנהל החנות, עומרי, שהגזים ותשובתו לכך: **"כן, על החיבוק הגזמתי"** (עמוד 123 שורה 9). אין להבין מדוע שייך את ההגזמה דווקא לחיבוק שאותו תיאר כחיבוק תמים ומה הגזמה יש אם תיאור מצב הדברים היה כפי עדותו.

התנצלותו והסבריו המתריצים של הנאשם הם בבחינת התנהגות מפלילה שמחזקת את ראיות המאשימה. בהקשר אחר נקבע בע"פ 8107/09 **אמג'ד דענא נגד מדינת ישראל**, תק-על 2011(2), 3898: "התנצלויותיו של המערער, בכיו ונכונותו לשבת בכלא תקופה ממושכת, ואף מאסר עולם, מבטאות תחושה ברורה של אשם והכרה בחומרת מעשיו - כפי שיוחסו לו בעת חקירתו במשטרה. לא ניתן לפטור את אלה בדברי המערער כי התחרט על המעשים המינוריים יותר שביצע לפי גרסתו, שאינם מתיישבים עם עונש של מאסר עולם, וממילא לא עמדו על הפרק במסגרת החשדות נגד המערער באותו שלב".

בהודעתו במשטרה (ת/3) מסר הנאשם דברים שבכוחם להפלילו, ושביחס אליהם לא מסר בעדותו הסברים הגיוניים ומספקים, כדלקמן:

תחילה, יש לדחות את טענת הנאשם, כי בחקירתו במשטרה הוא לא הוזכר ביחס לעבירה של מעשה מגונה בכוח, ולפיכך יש לאזהרה לקויה זו משמעות של ממש. הנאשם הוזכר ביחס לעיקר האשמה ("מעשה מגונה"), היה בהיר ונהיר לו ביחס לאלו עובדות הוא חשוד, אזכיר כי מדובר בקצין משטרה לשעבר, והפגם שנפל באזהרה, בנסיבות תיק זה, הינו טכני בלבד.

בהודעתו, הנאשם מסר את גרסתו, תיאר את החיבוק למתלוננת אך הוסיף את תגובתה המידית כלפיו בעת החיבוק,

לאמור: "...והיא אומרת לי ככה אתה גם עושה לאחרות..." (עמוד 2 שורות 12 - 13).

כלומר, בפנינו תגובתה המידית, האוטנטית של המתלוננת למעשה הנאשם, שבמסגרתו הביע את מורת רוחה, אי הסכמתה, באופן המתיישב עם המסקנה כי לא היו אלה חיבוק ונשיקה "אבהיים", שאם לא כן לא הייתה אומרת לו את אותו משפט נזף.

בעדותו הופגש הנאשם עם אמרה זו. **הוא אישר אותה** והסברו היה חלול: "מה שאני זוכר במעומעם, השאלה נשאלה, ואני אמרתי לה אין לי אחרות, אין דבר כזה אחרות, אני לא עושה לאף אחד דבר כזה. היא שאלה אם אני עושה גם לאחרות ככה...ש: אז למה שהיא תגיד לך ככה אתה עושה גם לאחרות ? ת: תשאל אותה למה את שואלת אותי...?" (עמוד 95 שורה 3 והלאה).

הנאשם לא מסר בעדותו תשובות ישירות, ועתים הלך סחור סחור בבקשו להרוויח זמן מחשבה בטרם ישיב.

כך, למשל, בהמשך, לאחר שהנאשם לא ענה תשובה ישירה הוא נשאל שוב: "ש: כי לפי הגרסה שלך זה תלוש מהסיטואציה שהיא תגיד את זה...למה שהיא תגיד ככה...אם זה חיבוק אבהי והכל כמו שאתה תיארת זה יוצא מההקשר להגיד את זה. ת: אני לא יודע למה היא התכוונה, אני לא הבנתי למה היא התכוונה...פה ירד לי האסימון כבר. פה התחיל לרדת לי האסימון שזה הולך לכיוון אחר, אמרתי אוי ואבוי המחשבה שלי, אמרתי לה אם נפגעת ממני, אני יודע שאת דתייה אני מתנצל, אני מצטער זה לא הייתה הכוונה מה שאת חושבת ואני הלכתי לעומרי שבדיוק הגיע" (עמוד 96 שורה 2 והלאה).

בניגוד לאמרתו של מנהל הסניף, הוא העיד **שהוא עצמו ניגש למנהל הסניף וסיפר לו על מה שאירע**: "ש: אתה זה שסיפרת ל על האירוע ? ת: אמרתי לו אני רוצה לדבר אתך. כן" (עמוד 96 שורה 17 והלאה). הוא נשאל מדוע לא ציין זאת בהודעתו במשטרה והשיב ש"כנראה שאני לא נשאלתי על זה" (עמוד 97 שורה 3).

בנוסף מסר הנאשם נתון אודות תגובתה של המתלוננת כאשר ניגש לחבקה: "לא יודע כי היא **נרתעה מזה שחיבקתי אותה**..." (עמוד 2 שורה 33 והלאה).

אם המתלוננת נרתעה - מדוע חיבק אותה ואם היה זה חיבוק אבהי - מדוע נרתעה ?

אכן, הנאשם עצמו הבין שהמתלוננת נרתעה מן המגע שלו: "...אמרתי לה אני מבין שאת נרתעת מהחיבוק..." (עמוד 3 שורה 46).

הנאשם בעדותו הופגש עם אמרה זו והסברו היה מתחמק: "ש: ...בהודעה שלך במשטרה, כבר בשלב שאתה מחבק אותה אתה מבין שמשו לא בסדר, כי אתה אומר היא נרתעה...ת: את יודעת על מה צר לי ? **שאני לא קראתי את**

העדות שלי לפני שחתמתי, זה הטעות שלי (עמוד 103 שורה 20 והלאה).

ואולם, הודעתו של הנאשם במשטרה הוגשה בלא כל הסתייגות ובלא רצון לחקור את גובה ההודעה.

מעבר לכך, **שאינ לקבל טענה שכזו** מפי מי שבעברו **שימש קצין משטרה ועתה עסק כקב"ט**.

והנה, מנגד אמר שבעת החיבוק "לא היה סימן לרתיעה, להיפך, היא חיבקה שניות ואמרתי לה יהיה בסדר והתיישבנו" (עמוד 103 שורה 30). מעבר לכך, לדבריו "היא אפילו נשענה עם ראש על..." (עמוד 104 שורה 3).

אם כך, אין להבין כיצד הוא עצמו מסר בהודעתו במשטרה, **פעמיים**, בשני מקומות שונים, כי המתלוננת נרתעה. הנאשם נמנע מלמסור הסבר הגיוני וסביר ביחס לכך והתחמק ממתן תשובה עניינית (עמוד 104 שורה 21 והלאה), מלבד "אני לא קראתי את כל העדות לפני שאני חתמתי. אבל נרתעת לא נרתעת יכול להיות שהיא כתבה את זה ואני לא התייחסתי לזה" (עמוד 105 שורה 12).

הוסיף וטען שהשוטרת "**הייתה מאוד מגמתית. מאוד מאוד**" (עמוד 105 שורה 15), אך שוב אזכיר כי ההודעה של הנאשם הוגשה בהסכמה בלא כל הסתייגות.

בנוסף, הנאשם תיאר את מצבה של המתלוננת לאחר המעשה: "**אחרי שהיא ישבה, היא הורידה את הראש ככה וחשבתי שאולי זה בגללי ואמרתי לה אם זה בגללי אני מתנצל**" (עמוד 5 שורה 12). זוהי תמיכה מפי הנאשם, המלמדת כי הוא ביצע במתלוננת מעשה פוגעני, מעליב, אשר גרם לה לתגובה רגשית עצובה.

ג. טעות במצב דברים:

סעיף 34 לחוק העונשין, שכותרתו "טעות במצב דברים" קובע:

"(א). העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.

(ב). סעיף קטן (א) יחול גם על עבירת רשלנות, ובלבד שהטעות הייתה סבירה, ועל עבירה של אחריות קפידה בכפוף לאמור בסעיף 22 (ב)"

הגנת הטעות במצב דברים, קובעת שכאשר אדם עובר עבירה מתוך טעות כנה לגבי מצב דברים נתון, רואים את מעשהו בראי טעותו ומעמידים את המציאות המדומה שלו במקום המציאות האובייקטיבית-אמתית ועל-פי המציאות המדומה

הוא נותן את הדין.

אם המציאות המדומה, פרי טעותו הכנה, אינה מגבשת כל עבירה, או שהיא מגבשת עבירה, אך גם מקימה לה הגנה המאיינת אותה, ייצא אותו אדם זכאי.

אם המציאות המדומה, פרי טעותו הכנה, מגלמת עבירה פלילית פלונית, יחוב אותו אדם בגין אותה עבירה פלונית, אף אם המציאות האמיתית מגלמת עבירה פלילית אלמונית. ודוק, בהתקיים המצב האחרון, אין הנאשם יוצא פטור לחלוטין, שכן אז מהווה הגנה זו עבורו הגנה חלקית בלבד והוא ייענש על-פי המצב אותו דימה לעצמו.

עמד על המבנה הזה י' קדמי "על הדין בפלילים" בעמוד 125:

"ולא מיותר להזכיר את הגישה הגורסת, כי הסייג נוטל את פליליותו של המעשה - ומביא בכך לזיכוי של הנאשם - אך ורק במקום, שבו המעשה שנעשה בפועל אינו מהווה עבירה "אחרת" באספקלריית הטעות: ובמקום שהמעשה מהווה עבירה "אחרת" כאמור - רשאי ביהמ"ש להרשיע באותה עבירה. נראה כי גישה זו נותרת בעינה". וראו: פרופ' פלר "יסודות בדיני עונשין" חלק ב' עמוד 523 והלאה.

"כנות וסבירות"

טענתו של נאשם חייבת להיות "כנה וסבירה". עמד על כך י' קדמי (שם בעמוד 134) באומרו:

"מלשון ההוראה הבסיסית שבס"ק (א) הושמטו המילים: "כנה וסבירה". דרישת ה"כנות"...כלולה עתה בדיבור "בדמותו", ואילו דרישת ה"סבירות" יוחדה על-פי התיקון לעבירות של רשלנות בלבד, כמפורט בס"ק (ב)"

וכן: "עם זאת, הלכה למעשה משמשת ה"סבירות" מבחן ל"כנות" האמונה במצב הדברים המוטעה"

בע"פ 2598/94 **חיים דנינו נגד מדינת ישראל**, תקדין עליון 95 (4) 126 מפיו של השופט גולדברג נקבע:

"גם אם לא דורש סעיף 34 יח (א) לתיקון 39, שעניינו בהגנת הטעות במצב דברים, כי הטעות תהא כנה וסבירה (כלשון סעיף 17 לחוק העונשין הקודם), יש בידי בית המשפט לשקול את סבירות הגרסה, כדי לבחון את אמינותה. במלים אחרות, סבירות הטעות אינה אמנם רכיב להחלת ההגנה (בנוסף לכנות), אולם יש בה לשמש אמת מידה, המבוססת על הגיון ושכל ישר, לבחינת כנות גרסתו של הנאשם"

בע"פ 389/91 **מדינת ישראל נגד ויסמרק ישראל**, תקדין עליון 96 (1) 202 מפי השופט בך:

"יצוין, כי כדי להיבנות מהגנה זו אין הסניגוריה צריכה מעתה להראות, שהטעות הכנה היתה אף סבירה. הסבירות הינה מעכשיו רק אחד הסממנים, אשר בעזרתו יוכל בית המשפט לקבוע אם אכן המדובר בטעות כנה".

וכן קביעת הנשיא שמגר בע"פ 5612/92 **מדינת ישראל נגד בארי**, פ"ד מח (1) 302:

"כפי שציינתי מראש - ההכרעה בשאלה זו איננה דרושה כאן וניתן להשאיר את הנושא - על השאלות הכרוכות בו - בצריך עיון לעת מצוא. עם זאת אוסיף למען הבהירות, כי אין בהותרת הנושא להזדמנות אחרת, כדי לגרוע מן הכלל המוסכם לפיו משמשת הסבירות אבן בוחן ראייתית לשם הסקת מסקנה על קיומה או אי-קיומה של הכנות השוללת, לפי טענת הנאשם, את המחשבה הפלילית".

"כנות":

מה טיבה של דרישת הכנות? הנשיא אגרנט בע"פ 46/53 שורקה נגד היוהמ"ש, פ"ד ז (1) 545 היטיב להגדיר את דרישת הכנות בזו הלשון:

"התנאי יחול במקרה שבו הנאשם לא ידע ואפילו לא האמין כי עובדה כזו קיימת, או איננה קיימת...אולם כשיש מקום לחקור ולדרוש ולברר מה מצב העניינים כהוויתם אלא שלא נוח היה לו לעשות כן בהיותו חושש מהתוצאה של החקירה והדרישה ולכן "עצם את עיניו" מראות את הדברים. אולם אם האדם לא רצה לדעת אין לראות את אמונתו כנה"

אכן, יש לבחון, האם הנאשם האמין באמונה שלמה, כי הוא מצוי במצב שמקים לו את יסודות ההגנה, ולא ידע כי מצב הדברים שונה או לפחות, שלא התעורר אצלו החשד, כי אין המצב כך.

במקרה, נוכח עדותו של הנאשם, שאותה אני דוחה, יש לדחות את הטענה כי נפל לטעות כנה שלפיה המתלוננת מסכימה למגע שלו, או שהוא חיבק אותה חיבוק אבהי מנחם, נוכח מצבה.

ויודגש בשנית, מדובר על מקרה אחר מקרה, כאשר ביום שקדם לכך, הבהירה לו המתלוננת שהיא אינה מעוניינת בכל מגע מצדו, כך שהנאשם לא יכול היה לסבור אחרת.

"סבירות":

אלמנט הסבירות משמש ככלי לבחינת הכנות.

על כן, יש לשאול לא רק האם חשב הנאשם בכנות לעצמו, כי זהו מצב הדברים, אלא גם האם היה צריך לחשוב כך -

האם האדם הסביר, בר הדעת, היה נופל באותה טעות במצב דברים, או שמא האדם הסביר היה יכול קודם לחקור ולדרוש לפני שהיה מסיק מסקנה כלשהי, בטרם יפעל.

אף אם אניח לצורך הדיון, ולצורך הדיון בלבד, כי הנאשם טעה טעות כנה בהערכת מצב הדברים, הרי שאין לקבל את סבירות טעותו, בעיקר נוכח העובדה שהמעשה שלו חרג מגבול הסביר, לא התאים לנסיבות וגלש אל התחום המיני הברור, וכן נוכח העובדה שביום שקדם לכך - אם לא בפרק הזמן שקדם לכך - הבהירה לו המתלוננת במדויק שהיא אינה מעוניינת בשום מגע מצדו וכי התנהגותו אינה לרוחה.

ד. הטרה מינית:

אכן, הצדק עם ב"כ הנאשם שהמתלוננת בעדותה לא תיארה את האמרות של הנאשם, כמפורט בעובדות כתב האישום כגון "תבואי יפה" (סעיף 3 לעובדות).

ואולם, מכאן ועד למסקנה, כי היא לא מסרה עובדות אחרות המגבשות את יסודות העבירה - רחוקה הדרך.

אזכיר פעם נוספת את עדותה בעניין זה: "הוא היה זורק לי כל מיני מחמאות איזה יפה את היום, איך התלבשת יפה איך התאפרת, אני בתכלס באתי נטו לעבוד, אני לא באתי לחפש גברים אחרים בעבודה...אני לא התייחסתי שהוא אומר פשוט אני לא התייחסתי...הוא התחיל להגיד כל מיני מחמאות וזה אחר כך הוא תמיד היה אומר לי א.א., את קומפקטית כזאת...זה היה בערך חודש, חודשיים שהוא היה זורק לי מחמאות"(עמוד 8 שורה 8 והלאה).

וכן: "...תמיד היה אומר לי אני מת עליך, תמיד כשהיה קורה משהו במצלמות תמיד היה אומר לי א.א., בואי תסתכלי, בואי תראי מה קורה, בואי תשבי לידי. או כשאני הייתי הולכת הביתה הוא תמיד בא...היה אומר לי א.א., מה את הולכת הביתה כבר אולי תישארי אתי..."(עמוד 9 שורה 9 והלאה).

כל זאת, כאשר המתלוננת מבהירה לו במלל ובמעש (גם אם מדובר ב"אני לא התייחסתי") שאינה מעוניינת במחמאותיו אלו.

ומעבר לכך, במישור אחר, עצם ביצוע המעשים המגונים, יום אחר יום, תוך הוספת המלל המדובר מפי הנאשם, כאשר המתלוננת הבהירה לו, בפרט ביום שקדם לכך, כי היא אינה חפצה במעשיו, מגבשים את יסודות העבירה.

ה. מסקנות:

אני מקבל את עדותה של המתלוננת כעדות מהימנה ואמינה וקובע ממצאים, כנדרש בהליך זה, בהתאם לעדותה.

אני דוחה את עדות הנאשם.

לעדותה של המתלוננת חיזוקים משמעותיים בתלונתה התכופה למנהל הסניף, לקב"ט הראשי, לבעלה, למשטרת ישראל, במצבה הרגשי, בהתנצלותו של הנאשם, בתגובותיו המפלילות, בהתפטרותו ובהפרכת האליבי.

המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם, כנדרש בהליך זה.

ד. תוצאה:

אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348 (ג1) לחוק הנ"ל.

הטרדה מינית לפי סעיף 5 (א) + 3 (א) (2), (3), (4) לחוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח - 1998.

הוסרו פרטים שבכוחם לזהות את המתלוננת - הכרעת הדין ניתנת לפרסום תוך איסור פרסום כל פרט שבכוחה לזהותה.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ח, 14 יוני 2018, במעמד הצדדים.